

معرفی شکارنامه ایلخانی

دکتر مهدی سلمانی^۱

دکتر امین مجلی زاده^۲

جستارهای ادبی - مجله علمی - پژوهشی، شماره ۱۹۱، زمستان ۱۳۹۴

چکیده

شکارنامه ایلخانی رساله‌ای است در باب تربیت و معالجه دوندگان و پرندگان شکاری که در قرن هشتم هجری به دست علی بن منصور حلوانی بر اساس چندین بازنامه و شکارنامه؛ به خصوص شکارنامه ملکشاهی به نام «طغان تیمورخان» تألیف شده است. این رساله از سه بخش کلی تشکیل شده است: بخش اول دیباچه‌ای که از لحاظ سیر تحول بازنامه نویسی و تدوین تاریخ علم از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است، بخش دوم در تربیت و معالجه مرغان شکاری و بخش سوم در تربیت و معالجه دوندگان شکاری است. علی‌رغم فواید زبانی، تاریخی و ادبی، متأسفانه این رساله تا کنون تصحیح و معرفی نشده است. نگارنده در این پژوهش بر آن است تا علاوه بر معرفی نسخ این رساله، جوانب مختلف آن را بررسی کند. **کلیدواژه‌ها:** شکارنامه ایلخانی، علی بن منصور حلوانی، بازنامه، معرفی نسخ خطی.

۱- مقدمه

بازنامه کتابی است که به پرورش و معالجه جانوران شکاری می‌پردازد و اطلاق «بازنامه» به این گونه کتب از باب مجاز ذکر جزء و اراده کل است؛ زیرا این گونه کتب با تربیت و معالجه «باز شکاری» آغاز می‌شوند و بخش عمده آن در باب این پرنده است. همچنین با بررسی بازنامه‌ها معلوم می‌شود که در زبان فارسی اصولاً «بازنامه» و «شکارنامه» مترادف یکدیگر هستند.^۱

m.salmani54@yahoo.com

aminmojalle@gmail.com

۱- استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه صنعتی اصفهان (نویسنده مسئول)

۲- دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه فرهنگیان، پردیس شهید باهنر اصفهان

۲- پیشینه تحقیق

متأسفانه این رساله تاکنون تصحیح و معرفی نشده؛ اما در بعضی تحقیقات به صورت جانبی به آن اشاره شده است. محمدتقی دانش‌پژوه در تحقیق مبسوط «بازنامه‌ها و بازیاری» به طور مختصر در حد چند خط به ساختار شکارنامه ایلخانی پرداخته و به ارتباط آن با صید المراد فی قوانین الصیاد یا همان «جوارحنامه امامیه» اشاره کرده و بر اساس فهرست‌ها و منابع مرجع، چند نسخه از این رساله را معرفی کرده است (دانش‌پژوه، ۱۳۶۸: ۲۵). همچنین علی غروی، مصحح بازنامه نسوی در مقاله‌ای با عنوان «تاریخچه مختصر بازنامه‌نویسی و معرفی چند بازنامه» به طور مختصر به این رساله پرداخته است (غروی، ۱۳۵۰: ۱۲۱۷). پرویز اذکایی نیز در دو مقاله مجزاً مختصراً به این رساله اشاره کرده است (اذکایی، ۱۳۵۶: ۴۱؛ همو، ۱۳۸۰). صادق آینه‌وند در مقاله‌ای با عنوان «الصید» در حدود دو سطر به وجود این رساله از طریق نسخه کتابخانه ملک اشاره کرده است (آینه‌وند، ۱۴۰۸ ق: ۴۹۰). فیلکس تاوئر در مقاله‌ای با عنوان «تاریخچه علوم طبیعی در نوشته‌های فارسی» به این که شکارنامه ملکشاهی الگویی برای شکارنامه ایلخانی بوده مختصراً اشاره کرده است (تاوئر، ۱۳۵۸: ۸۴). همچنین محمدعلی مولوی در دائرة المعارف بزرگ اسلامی ذیل «بازنامه‌ها» با اشاره به چند منبع به ساختار کلی این رساله پرداخته و به این مسأله که اساس آن بر پایه شکارنامه ملکشاهی است پرداخته است (مولوی، ۱۳۸۱) علاوه بر این‌ها، حسن تاج‌بخش در تاریخ پزشکی و دامپزشکی به طور مختصر به این رساله پرداخته و به خصوص قدیمی‌ترین نسخه آن را که در کتابخانه ملک نگاهداری می‌شود تحلیل کرده است (تاج‌بخش، ۱۳۸۵: ج ۲: ۴۰۶).

۳- سنت بازنامه‌نویسی در ایران

بخش قابل توجهی از نظم و نشر فارسی از روزگار سامانیان تا دوره ناصری را بازنامه‌ها تشکیل می‌دهد. بازنامه‌نویسی در ایران به شاخه‌ها و شعب مختلفی تقسیم می‌شود. یکی از این شاخه‌های مهم در ایران، بازنامه‌هایی است که بر اساس «بازنامه نوشیروانی» نوشته شده است.

کتب جانورشناسی دوره اسلامی از تألیف بازنامه‌ای به کوشش بزرگمهر به نام نوشیروان خبر داده‌اند (نیشابوری، ۱۲۸۵ ق.: ۲۷؛ حلوانی، ۱۲۹۶ ق.: ۹)؛ به گونه‌ای که مأخذ بخش علم البزاه *جامع العلوم ستینی* و مرغان شکاری *نفایس الفنون*، بازنامه‌ای به نام «کسری» بوده است (شمس‌الدین آملی، ۱۳۸۱، ج ۳: ۳۴۹؛ فخر رازی، ۱۳۴۶: ۱۴۴). در بازنامه برجای مانده در کتابخانه یوسی ال ای آمریکا^۲ و *مروج الذهب*^۳ از قول نوشیروان مطالبی در باب بازنامه‌های او ذکر شده است (*بازنامه*، [بی‌تا]: ۱۶؛ مسعودی، ۱۴۲۵ ق.، ج ۱: ۱۴۵). تقی بینش نیز بازنامه‌های او را با نام نوشیروانی به چاپ رسانده است (بزرگمهر، ۱۳۸۵، ج ۳۰: ۳-۱۱۱). علاوه بر مستندات فوق، ایرج افشار نیز بازنامه‌های او را با نام «بازنامه کسری» به چاپ رسانده که عیناً با آنچه در *جامع العلوم ستینی* آمده یکسان است (بزرگمهر، ۱۳۷۵، ج ۹: ۵۰۳۵).

بازنامه نوشروانی در دوره سامانیان به دستور «ابوالفوارس عبدالملک بن نوح» از زبان پهلوی به فارسی دری ترجمه شد (نیشابوری، ۱۲۸۵ ق.: ۲۸؛ حلوانی، ۱۲۹۶ ق.: ۹). شاید *بازنامه سامانیان* (نسوی، ۱۳۵۴: ۱۱۱، ۱۱۴، ۱۵۰ و ۱۶۴) که از منابع نسوی در تألیف بازنامه‌اش بوده همین رساله باشد و چنان که پیش‌تر گفته شد، تقی بینش نیز بازنامه‌های او را با عنوان *بازنامه نوشروانی* چاپ کرده (بزرگمهر، ۱۳۸۵، ج ۳۰: ۳-۱۱۱) که اگر همین ترجمه نباشد، باید به نحوی با این ترجمه مرتبط باشد. سپس بر اساس ترجمه *بازنامه نوشروانی*، بازنامه‌های به نام «شاه خلف سیستانی» تألیف شد (نیشابوری، ۱۲۸۵ ق.: ۲۸؛ حلوانی، ۱۲۹۶ ق.: ۹) و بعد از آن نیز در دوره محمود غزنوی بازنامه‌های گویا بر اساس *بازنامه نوشروانی* تألیف شده است (ینال خیل‌تاش، ۱۰۸۱ ق.: ۱).^۴ سپس در دوره ملک‌شاه، بازنامه‌های به نام «ملکشاه» و به کوشش «خواجه نظام‌الملک» و به دست «خواجه ابوالحسن نیشابوری» تألیف شد که ارتباط آن با ترجمه *بازنامه نوشروانی* قطعی است (نیشابوری، ۱۲۸۵ ق.: ۲۹؛ حلوانی، ۱۲۹۶ ق.: ۹؛ راوندی، ۱۳۶۳: ۱۳۱).^۵ در دوره حکومت سلطان سنجر نیز بر اساس *شکارنامه ملکشاهی*، بازنامه‌های به دست «ینال خیل‌تاش» برای سلطان سنجر تألیف شد (در این باب رک: ینال خیل‌تاش، ۱۰۸۱ ق.). تاکنون از قرن هفتم هجری بازنامه‌های که بر اساس *بازنامه نوشروانی* تألیف شده باشد پیدا نشده است؛ اما در قرن هشتم، «علی بن منصور

حلوانی» بر اساس چندین بازنامه - به خصوص *شکارنامه ایخان* - بازنامه‌ای به نام «طغان- تیمورخان» تألیف کرد (حلوانی، ۱۲۹۶ ق.). و پس از آن «خدایارخان عباسی» *شکارنامه ایخان* را برای میرشکاران بازنویسی کرد و *صید المراد فی قوانین الصیاد* را تألیف کرد (عباسی، ۱۹۰۸ م).^۶ به نظر می‌رسد *صید المراد فی قوانین الصیاد* یا «جوارحنامه امامیه» آخرین بازنامه‌ی منشوری باشد که بر اساس *بازنامه نوشروانی* تألیف شده است؛ اما در دوره تیموری نیز بازنامه‌ای به نام «بایسنقر بن شاهرخ» به نظم درآمده که از روی یکی از ابیات^۷ آن می‌توان احتمال داد که بر اساس *بازنامه سامانیان* (نسوی، ۱۳۵۴: ۱۱۱، ۱۱۴، ۱۵۰ و ۱۶۴) یا همان ترجمه *بازنامه نوشروانی* (نیشابوری، ۱۲۸۵ ق.: ۲۷؛ حلوانی، ۱۲۹۶ ق.: ۹) تألیف شده است. باید توجه داشت که تا قرن نهم هجری - یعنی آخرین بازنامه خویشاوند *بازنامه نوشروانی* - بازنامه‌های دیگری هم وجود داشته‌اند که به دلایل مختلف نمی‌توان آن‌ها را خویشاوند *بازنامه نوشروانی* به حساب آورد. از مهمترین این بازنامه‌ها می‌توان به *التذکره فی علم البزدره* اشاره کرد.^۸ *بازنامه نسوی* را هم نمی‌توانیم جزو بازنامه‌های خویشاوند *نوشروانی* و یا حداقل بازنامه‌های خویشاوند نزدیک *نوشروانی* به حساب بیاوریم. البته دو منبع مهم *بازنامه نسوی* - یعنی *بازنامه سامانیان* و *بازنامه پرویز ملک ساسانیان* - ارتباط آن را با *بازنامه نوشروانی* نشان می‌دهد؛ اما این دانشمند با مطالعه بازنامه‌های مختلف در واقع تذکره‌ای از بازنامه‌های زمانه را گردآورده و آن را با تحلیل‌های شخصی آمیخته است؛ به گونه‌ای که باید آن را اثری مستقل محسوب کنیم. سیر بازنامه نویسی بعد از قرن نهم نیز ادامه دارد. اما به دلایل مختلف آن بازنامه‌ها را نمی‌توانیم جزو بازنامه‌های خویشاوند *بازنامه نوشروانی* به حساب بیاوریم. به هر حال سیر بازنامه نویسی در ایران تا دوره ناصری ادامه پیدا کرد.^۹ پس از این به دلیل تأسیس دارالفنون و فرستادن دانشجویان به خارج از کشور و ارتباط بیشتر ایران با ممالک مترقی، کتب جانورشناسی از حالت بازنامه و فرسنامه و خواص الحیوان و ... خارج شد و شکل علمی جدید با اصطلاحات غربی به خود گرفت.

۴- بررسی زندگی نامه‌ای

۴-۱- آثار و احوال مؤلف

با استناد به متن *شکارنامه ایلخانی*، مؤلف رساله شخصی به نام «علی بن منصور حلوانی» است (حلوانی، ۱۲۹۶ ق: ۷). در کتب تاریخی و تذکره‌ها هیچ گونه اطلاعی از وی نیامده و تنها منبع شناخت وی *شکارنامه ایلخانی* است. از متن این رساله معلوم می‌شود که وی از ملازمان طغان تیمورخان^{۱۰} بوده و مسئولیت ریاست قوشخانه را به عهده داشته است. همچنین در دوره «خواجه علی مؤید» نیز در حال تکمیل *شکارنامه* خود بوده است.^{۱۱}

۴-۲- مذهب مؤلف

با توجه به عبارات زیر با قطعیت می‌توان اظهار داشت که وی شیعه اثنی عشری^{۱۲} بوده است:

«و بعد از او، امیرالمؤمنین، اسدالله الغالب، علی بن ابی طالب - علیه السلام و التحیه - را از میان اولیا برگزید و ولی خویش خواند و وصی پیغامبر گردانید؛ چنان که در حق او می‌فرماید: «أَنَا وَلِيُّكُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ». در روز غدیر خم که رسول - صلی الله علیه و آله و سلم - از حج وداع بازگشته بود، جبرئیل - علیه السلام - آیه «يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ» فرود آورد و به پیغامبر ما رسانید. پیغامبر - صلی الله علیه و آله - به فرمان حق - سبحانه و تعالی - او را وصی خود و قائم مقام خود گردانید و در حق او می‌فرماید: «مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلِيٌّ مَوْلَاهُ. اللَّهُمَّ وَالِ مَنْ وَالَاهُ وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ وَانصُرْ مَنْ نَصَرَهُ وَاخْذُلْ مَنْ خَذَلَهُ».

السلام ای سایهات خورشید رب العالمین آسمان عز و تمکین آفتاب داد و دین معنی هر چار دفتر، خواجه هر هشت خلد داور هر شش جهت، اعظم، امیرالمؤمنین و بعد از او یازده فرزند معصوم او را از امیرالمؤمنین حسن تا به مولانا محمد مهدی - علیه السلام - امام خلقان و حجّت خویش گردانید و پیغامبر در حق ایشان می‌فرماید که: «الائمه من بعدی اثنا عشر. اولهم علی و آخرهم مهدی». اطاعت ایشان به اطاعت

خویش پیغامبر ختم کرد و کافه برایا را به طاعت ایشان فرمود که: «أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولَى الْأَمْرِ مِنْكُمْ».

۴-۳- طرح یک پرسش در باب مؤلف

یکی از شخصیت‌هایی که در به قدرت رسیدن «طغایمورخان»^{۱۳} نقش عمده‌ای بازی می‌کرد «امیر شیخ علی قوشچی»^{۱۴} بوده است (در این باب رک: اقبال، ۱۳۸۸: ۳۵۴؛ شبانکاره‌ای، ۱۳۷۶، ج ۲: ۳۲۰؛ حافظ ابرو، ۱۳۸۰، ج ۱: ۶۳). با توجه به ارتباط شخصیت مذکور با «طغایمورخان» و پسوند «قوشچی» و داشتن نام «علی» آیا ممکن است «علی بن منصور حلوانی» همین شخص باشد؟

این احتمال نمی‌تواند درست باشد؛ زیرا چنان که در تواریخ دوره مغول ذکر شده، «شیخ علی قوشچی» در سال ۷۳۷ به دست «امیر ارغون شاه» به قتل رسیده؛ در حالی که «علی بن منصور حلوانی» در دوره حکومت علی مؤید (۷۶۶-۷۸۸ ق.) در حال تکمیل شکارنامه ایلخانی بوده است. تنها نتیجه‌ای که می‌توان از این مسأله گرفت، این است که «قوشچیان» در دوره ایلخانی تا چه اندازه اهمیت داشته‌اند که می‌توانستند به امارت برسند و در روی کار آمدن شاهان نقش داشته باشند.

۴-۴- اثبات زمان تألیف

به دلایل زیر شکارنامه ایلخانی در قرن هشتم تألیف شده است:

- ۱- علی بن منصور حلوانی ریاست قوشخانه طغان تیمورخان را بر عهده داشته است (حلوانی، ۱۲۹۶ ق.: ۷).
- ۲- چنان که در مقدمه آمده، در زمان «خواجه علی مؤید» در حال تکمیل شکارنامه ایلخانی بوده است (همان: ۸). ضمناً در باب بیستم از مأموریتی که در زمان «خواجه علی مؤید» به جغتای داشته سخن رفته است (همان: ۶۶).
- ۳- در باب اول در مورد شاهین این چنین آمده است: «أما شاهین دینارگان یک من بود. در تاریخ ذی‌الحجه خمس و سبعین و سبعمانه از ولایت دستجردان به جهت این ضعیف شاهین

دینارگان نادره آورده بودند به وزن یک من و پنج سیر بود و به غایت دلیر و بزرگ‌گیر بود و این چنین شاهین از جمله نوادر است» (همان: ۱۴).

۵- بررسی نسخه شناسانه شکارنامه ایلخانی

۱- نسخه نویافته شکارنامه که با شماره ۲۸۲۰۷ در کتابخانه آستان قدس نگهداری می‌شود و علی‌رغم بدخط بودن و بی‌دقتی‌های کاتب، تمام شکارنامه را در بر دارد و مجموعاً ۸۰ برگ است. در صفحه اول این نسخه، تاریخ «یوم یکشنبه ۲۶ شهر جمادی‌الاول ۱۲۹۶ در سیستان» دیده می‌شود.

۲- نسخه شماره ۱۶۸۱ کتابخانه ملی ملک که در ترقیمه آن «سنه سبع و عشرين و ثمانمائه ۸۲۷» دیده می‌شود و با توجه به نوع خط و پاره‌ای شواهد و قراین دیگر می‌توان به عدد ترقیمه اعتماد کرد. متأسفانه این نسخه افتادگی‌های فراوان دارد و مجموعاً ۷۰ برگ است.

۳- نسخه شماره ۳۰۳۷ مجلس که از آغاز تا اواسط شکارنامه ایلخانی را در بر می‌گیرد و مجموعاً ۴۳ برگ است. اهمیت این نسخه در آن است که به همراه نسخه کتابخانه آستان قدس تنها نسخه‌هایی هستند که دیباچه رساله را به طور کامل دارند. از آنجا که میرشکاران به دلیل توجه به مسائل فنی شکار، اغلب دیباچه را ناقص کتابت و یا به طور کامل حذف کرده‌اند، این نسخه اهمیت زیادی دارد.

۴- نسخه کتابخانه آیت‌الله طوسی - قم که از اواسط دیباچه تا اواسط باب سگ را در برمی‌گیرد. این نسخه از لحاظ زبانی با نسخ دیگر تفاوت‌هایی دارد و به نظر می‌رسد که میرشکاری نسخه را برای خودش بازنویسی کرده است. این نسخه ۵۰ برگ دارد.

۵- نسخه شماره ۱۷۴۲۰ مجلس که از اواسط دیباچه تا باب شاهین را در برمی‌گیرد و مجموعاً ۴۵ برگ است.

۶- نسخه شماره ۲/۴۷۱ کتابخانه بنیاد خاورشناسی تاشکند. نگارنده به دلایل مختلف، تصویری از این نسخه به دست نیاورد و اظهار نظر در باب این نسخه تنها بر اساس دفتر نهم نشریه نسخه‌های خطی کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران است. چنان که در این فهرست ذکر گردیده، نسخه مورد نظر از انجام افتادگی دارد. با توجه به وضعیت بد فهرست‌نویسی نسخ

زبان فارسی، اظهار نظر قطعی در این باب مشروط به در دست داشتن تصویری از نسخه مورد نظر است.

۶- منبع‌شناسی شکارنامه

حلوانی خود به این مسأله اشاره کرده که اصل کتاب وی همان شکارنامه ملکشاهی است و او چند باب به این رساله اضافه کرده است.^{۱۵} علاوه بر شکارنامه ملکشاهی که منبع اصلی وی بوده، از منابع دیگر نیز استفاده نموده است. منابع جانبی این چنین بوده‌اند: «هرجا که کتابی یا رساله‌ای در این عالم نشان می‌دادند از خزاین امرا و وزرا و به نزدیک استادان و امیرشکاران و مهوسان این علم بود، در به دست آوردن آن بدانچه ممکن و مقدور بود سعی نمود و با وجود زحمت بسیار به دست آورد چون بازنامه جاماسب و بقراط و رساله جالینوس و بوزرجمهر و جوارحنامه ابوالسامری/ابوالبحری/ابوالخیری/ابوالبحتری؟ و دهقان شکنی و رساله/صیدنامه ابوالفوارس فیاورزی/قبادزرین/فنازری؟ و شکارنامه ابوالفرح بازدار و دهقان یاستکین/وشکنی؟ و صیدنامه ابوذکری/ابوذوگری؟ و دهقان بخاری و رافع سبار/سیار/سیاد؟ رسایل و کتب دیگر که در این علم ساخته بودند...» (همان: ۸). همچنین در باب شاهین از کتاب شخصی به نام «شرف الاسلام بخاری(?)» داستانی درباره شاهین نقل شده است (همان: ۵۸).

۷- توصیف ساختاری شکارنامه ایلخانی

این رساله از یک دیباچه و دو مقدمه تشکیل شده است:

- ۱- دیباچه: شامل ستایش خدا و پیامبر و ۱۲ امام شیعیان مشحون به آیات، احادیث و ایاتی از جمال‌الدین عبدالرزاق و حسن کاشی. مطالبی در باب فواید شکار و حکایاتی در باب شکارهای خود مؤلف یا شکارهایی که از افراد دیگر شنیده است، ویژگی‌های جانوردار و سبب جمع کردن کتاب.
- ۲- مقدمه اول در باب معالجه و تربیت مرغان شکاری مثل باز، شاهین، شتقار، طغول، چرخ، بحری، باشه، پیغو و عقاب.
- ۳- مقدمه دوم در باب جانوران دونده مثل: یوز، شیر، خرپلنگ، سگ، سیاه‌گوش.

۷-۱- مشابهت‌ها میان شکارنامه ایلخانی و دیگر بازنامه‌ها و رسالات علمی قدیم

چنان که پیشتر توضیح داده شد، شکارنامه ایلخانی جزو بازنامه‌هایی محسوب می‌شود که بر اساس «بازنامه نوشیروانی» تألیف شده‌اند؛ به همین دلیل قسمت‌های مختلف این رساله با دیگر بازنامه‌های خویشاوند «بازنامه نوشیروانی» عیناً یکسان است و یا اندکی اختلاف دارد. در اینجا برای اثبات این مسأله به مواردی از اشتراکات لفظی و معنوی اشاره می‌شود:

شکارنامه ملکشاهی (قرن ۵)	بازنامه ینال خیلناش (قرن ۶)	شکارنامه ایلخانی (قرن ۸)
اما باز را بر سه چیز دلیر نباید کرد: بر آتش، بر زن و کودک و بر سگ؛ چه اگر بر این‌ها دلیر شود، باشد که جایی شکار سوخته کنند، با مرغ به آتش اندر افتد و هلاک شود و اگر از سگ ترسد و به پیشه بنشیند از شغال ترسد، حالی بردارد. اگر از زن و کودک ترسد، بود تا که به دست ایشان افتد و هلاک شود (نیشاپوری، ۱۲۸۵ق: ۱۹).	و باز را بر سه چیز دلیر نباید کردن: بر سگ و آتش و کودک؛ چه اگر بر آتش دلیر گردد خود را در آتش افکند و بسوزد و اگر بر سگ ایمن باشد بیم شکار گرفتن باشد و اگر بر زن و کودک ایمن باشد به دست ایشان ضرر بیند (ینال خیلناش، ۱۳۹۰: ۵).	اما باز را بر سه - چهار چیز دلیر نباید کرد: بر آتش و بر سگ و بر زن و بر کودک؛ چه اگر بر این دلیر باشد، باشد که جایی شکاری سوخته کنند با مرغ به آتش اندر افتد و هلاک شود و اگر از سگ ترسد از شغال ترسد، حالی او را بردارد و هلاک کند و اگر از زن و کودک ترسد بود که ناگه به دست ایشان افتد، نادانسته باز را هلاک کند (حلوانی، ۱۲۹۶ق: ۳۰).

شکارنامه ملکشاهی (قرن ۵)	بازنامه ینال خیلناش (قرن ۶)	شکارنامه ایلخانی (قرن ۸)
و اگر زمستان سخت بود از سرما بترسد باز را نیکو فروگیری و استوار بندی و توپره بیار و باز را ستان در توپره نهی و بر سر اسب کشی تا به دم اسب او را از سرما نگاه داری و به خانه آری همچنان و در خانه سیر کن و این حیلۀ تالش ترک است و نادان گوید اگر چنین کنی پر و دم باز بشکند؛ اما	و اگر سرما سخت‌تر بود و بازدار نیز سرما یابد، همچنین قباچه پیچد آن‌گاه توپره اسب بر سر اسب کشد و بند توپره چنان دارد که دهن اسب به وی رسد تا نفس اسب او را گرم کند و به خانه باید سیر کردن و در صحرا سیر نباید کردن و زود به آتش نباید نمودن (ینال خیلناش، ۱۳۹۰: ۱۹).	و اگر سرما سخت بود و بازدار از سرما بترسد، باز را نیکو فراگیرد و استوار ببندد و توپره بیارد و باز را به آسان در توپره نهد و بر سر اسب کشد تا دم اسب او را از سرما نگاه دارد و به خانه آرد و در خانه سیر کند و نادان باشد که گوید اگر چنین کنم پر و دم باز بشکند؛ فاما چنان توان نهاد که

چنان باید که نشکند و اگر بشکند و باز زنده بماند بهتر است از آن که باز هلاک شود و الله اعلم (نیشابوری، ۱۲۸۵ق: ۲۱)	نشکند و اگر نیز بشکند و باز زنده بماند بهتر از آن باشد که هلاک شود (حلوانی، ۱۲۹۶ق: ۲۲۲).
--	--

همچنین بخش هایی از معالجات عیناً یا با اندکی اختلاف با دیگر بازنامه‌های خویشاوند انوشروانی مشابهت دارد:

ترجمه «بازنامه کسری»	جامع‌العلوم ستینی	بازنامه ینال خیلناش	شکارنامه ایلخانی
علاج او آن است که از پیه خروس و یک قیراط نفت سفید به آب بیامیزد و نیک با یکدیگر بمالد پس هر روز یک قطره به گوش باز چکاند وقتی از بامداد سه ساعت گذشته باشد و در جایگاهی گرم و تاریک بدارند و هر روز از گوشت مرغ و خون گرم او را سیر کنند نافع بود (بزرگمهر، ۱۳۷۵: ۵۰۳۵).	علاج او آن است که یک قیراط از پیه خرس بستانند و یک قیراط از نفت سفید و با آن پیه بیامیزند و نیک با یکدیگر بمالند سه روز هر روز یک قیراط در گوش باز چکانند آن وقت که سه ساعت از بامداد بگذرد و در جایگاهی گرم و تاریک بنهند و هر روز از گوشت مرغ و خون گرم سیرش می‌کنند نافع باشد ان شاء الله (فخر رازی، ۱۳۴۶: ۱۴۴).	علاج آن است که یک درم پیه خروس و یک درم روغن نطف سفید به یک جا بیامیزی و سه روز، هر روز یک قطره به گوش وی در چکانی و باز را به خانه گرم و تاریک در آری و هر روز به گوشت ماکیان سیاه سیر کنند، به شود (ینال خیلناش، ۱۳۹۰: ۶۱).	علاج آن بود که یک قیراط پی خرگوش و یک قیراط نطف سفید با هم بیامیز و سه روز هر روز یک قطره به گوش باز اندر چکان و باز را به خانه تاریک گرم بدارد و هر روز به گوشت خون ماکیان سیاه سیر کن به شود و این معالجه بقراط است و اسمعیل انان سیستانی (حلوانی، ۱۲۹۶ق: ۲۳۸).

همچنین قسمت هایی از این رساله از نظر محتوایی با بازنامه نسوی مشابهت دارد. باید توجه داشت که نسوی خود تذکره‌ای از بازنامه‌های زمانه را تهیه کرده و یکی از مهمترین منابع نسوی، «بازنامه سامانیان» بوده که به احتمال قوی منظور از بازنامه سامانیان همان ترجمه بازنامه انوشروانی است (در باب بازنامه سامانیان رک: صدیقی، ۱۳۴۵: ۱۰۱).

شکارنامه ایلخانی (باب تربیت یوز)	بازنامه نسوی (باب تربیت یوز)
<p>و چون سوار گستاخ گشت و صبور شد، بر سواری چنان باید که او را به شکار بری و جایگاهی جوی که گیاه بسیار باشد یا جایگاهی شکسته و پنهان و بر آنجا بدارد و تا شکار بیرون جهد دست بازدار تا بگیرد سیر کنش و این را شکار مکابره گویند و اگر آهنگ شکار نکند گرسنه بدارش و به شکاری نزدیک رسان چون شکاری از پیش بجهد بگذار تا بگیرد و این بهترین دره‌است و اگر خواهی که مطحی گیرد پس او را به جایگاهی بیفکن و از او دور شو و آن گاه به سوی او بازگرد و اگر خاموش باشد و نرم از جای خویشتن نجنبند پس سیرش کن و اگر بجهد هیچ چیزی مده و گرسنه بدار و دیگر روز جای بدار که پنهان تواند شد و نجنبند و از آنجا برود چون دانی که یوز برخواهد خواست یا برخیزد، به سوی او آی و بانگ بر او زن و او را بیم کن و ترسان تا نیارد جنبیدن پس آن گاه چاره کن و سر آهو بازستان و بگردان نیک و جهد کن تا شکار نیک نزدیک او رانی تا از آن یکی بگیرد و چون گرفت، به شتاب به سوی او رو و او را بنواز و آهو را بکش و او را سیر کن تا دیگر بار زودتر دست بازدارد و همچنین چند بار بکن بدان خو کند و چون چنین تایی چند بگیرد او خودت را و آهو را نگاه دارد و روندگی نیکو بکند (حلوانی، ۱۲۹۶ ق: ۲۸۳).</p>	<p>و اما یوزداران، یوز به طرح همی افکنند. بیارند و آهو به سر یوز برند تا از کمین بیرون آید و بود که بگیرد و بود که بدود و نزدیک من این خطاست که یوز به مطرحه بسیار کم همی شود و چون یوزی بود کارکن و مکابره گیر خود یوزدار همی تازد تا او را به سر آهو برد، آن گاه یوز را رها کند و هرچه دود از پیش یوزدار بود مگر یوزی که بیم گریختنش نبود یا پیر و دیرینه بود که مکابری نیک نتواند کردن و بیم گم شدنش نبود (نسوی، ۱۳۵۴: ۱۷۱).</p>

۸- بررسی های زبانی شکارنامه ایلخانی

۸-۱- لغات ترکی - مغولی

در میان نوادر لغات ترکی - مغولی مستعمل در این رساله، یعنی «سیورغامیش»، «یرلیغ»، «یورت»، «اویماق» و «قنجه»^{۱۶}، استعمال لغت «قراتقو» از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

این لغت که از فرهنگ‌ها فوت شده، در «قصیده مغولیة» پوربهای جامی به کار رفته است: «قوشچی همّت تو ز بهر قراتقو/ برکند بال نسر به بال کبوتری».

پوربهای جامی این قصیده را با التزام یک یا چند لغت مغولی در هر بیت سروده است. مینورسکی که به اهمیت این قصیده پی برده، قصیده مذکور را در مقاله‌ای تصحیح و به زبان انگلیسی ترجمه کرده و لغات ترکی مغولی موجود در این رساله را با استناد به منابع دسته اول شرح کرده است. اما در شرح بیت مذکور، پس از تحقیقات فراوان به دلیل فقدان منابع در مقابل واژه «قراتقو» علامت سؤال گذاشته است (مینورسکی، ۱۹۶۴ م: ۲۷۴). همچنین این لغت در دو موضع در تاریخ و صّاف به کار رفته که نگارنده در تعلیقات، هیچ توضیحی برای لغت مورد نظر نیافته است (رک: وصاف الحضرة، ۱۳۸۸، ج ۴: ۷۴ و ۱۸۵). در دیباجه شکارنامه/ایخانیه در مبحث ویژگی‌های جانوردار در باب «قراتقو» اینچنین آمده است: «و جانوردار باید که قراتقو بستن داند و قراتقو باید که کمتر از پنج جفت بالی نباشد تا جانور از دور تواند دید و قراتقو دو - سه نوع توان بست. اول باید که تاسمه‌ای نیکو حاصل گرداند و چهار شاخ بشکافند و بمالند و بیافند و پایزه از ساغری در سر تاسمه کند؛ چنان که بر میان رسد و تاسمه‌ای محکم برای درکشیدن و در سر میان بند حلقه محکم درکشد. نوعی دیگر بر چوب نیز توان بست و چوب در میان زده بهتر آن باشد که بر چوب تا بلقو بندد و هر یک سر چوب از شاخ یا عاج وصله‌ای چون سر تازیانه برتراشد و هر یک دیگر مروتی از آهن برزند با دو - سه دانه زنجیر و پایزه از ساغری محکم در سر حلقه زنجیر کشد و سر تاسمه را به پایزه دیگر از کیمخت جوز گره زند و حلقه‌ای خرد درکشد و بعد از آن تاسمه که بر او گوشت بندد درکشد و گوشت بر اندرون برد و بیرون توان بست و این نوع نیکوتر باشد و چون شاهین را به قراتقو خوانند، گاهی از دست بدو دهند و گاهی بر زمین اندازند و گاهی بلند بر هوا اندازند تا جانور به همه نوع تواند گرفت و خو کند و البته بی زنده به صحرا بیرون نرود که اگر بی زنده به صحرا رود بی شکره باز آید» (حلوانی، ۱۲۹۶ق: ۶).

۸-۲- شاهباز

«شاهباز» که در نظم و نثر فارسی مکرراً استعمال شده با استناد به شکارنامه ایلخانی و دیگر بازنامه‌های خویشاوند *بازنامه نوشروانی* همان باز سفید است. در شکارنامه ایلخانی در باب شاهباز این چنین آمده است: «اما باز سفیدی که پدر و مادر هر دو کافوری باشند و سفیدی به غایت باشد و بر برش هیچ نشان نباشد، سرخ چشم باشد سبزی پای و بن منسر به غایت سبز باشد بدان که **شاهباز** آن است و آن را به زبان ماوراءالنهر لازقی خوانند به هر اندازه که باشد به غایت دلیر و تیزیر باشد و به غایت عزیز الوجود و مکرم باشد» (همان: ۱۴).

۹- نتیجه گیری

این رساله یکی از مهم‌ترین منابع تدوین تاریخ علم به خصوص «علم الحیوان» در ایران است. از روایاتی که در باب شکار آمده، می‌توان به علاقه زیاد مغولان به شکار پی برد. علاوه بر این‌ها با توجه به وجود واژگان مغولی و نام پرندگان و اصطلاحات بازداری که از فرهنگ‌ها فوت شده است، می‌تواند در تحقیقات زبانی نیز مورد استفاده محققان قرار گیرد. امید است این رساله که یکی از متون مهم دوره ایلخانی است، سر از پرده خفا بیرون کشد و در عالم مطبوعات جلوه‌نمایی کند.

یادداشت‌ها

۱- برای اثبات ترادف «شکارنامه» و «بازنامه» می‌توان *بازنامه نسوی* و *شکارنامه ایلخانی* را با هم مقایسه کرد. *بازنامه نسوی* با تربیت و معالجه مرغان شکاری آغاز می‌شود و با دوندگان شکاری مثل یوز و سیاه‌گوش و سگ پایان می‌یابد. *شکارنامه ایلخانی* نیز با پرورش و معالجه مرغان شکاری آغاز و با پرورش و معالجه دوندگان شکاری پایان می‌یابد.

۲- این نسخه به احتمال قوی پیش از قرن دهم کتابت شده است و متأسفانه ناقص است. عنوان باب پنجم آن «در مدح باز و فضیلت آن است. در آنجا آمده که: «نوشروان گوید باز رفیق نیکوست؛ نگیرد الا وقت ضرورت» (بازنامه، [بی تا]: ۱۶).

- ۳- در باب «وصف البزاه» مروج الذهب آمده که: «و قال کسری انوشروان البازی رفیق یحسن الاشاره و لا یؤخر الفرص اذا امكنت» (مسعودی، ۱۴۲۵ ق، ج ۱: ۱۴۵).
- ۴- نویسنده بخش «بازنامه‌ها»ی دائرة المعارف بزرگ اسلامی بر اساس دو منبع بیلگه و ریتر نسخه‌ای از «بازنامه محمود غزنوی» که در کتابخانه پرتو پاشا در ترکیه نگهداری می‌شود، معرفی کرده است. در این باب رک: مولوی، ۱۳۸۱.
- ۵- از شکارنامه ملکشاهی (= خسروی) نسخه‌هایی بر جای مانده؛ ولی تاکنون به زیور طبع آراسته نشده است (در باب این رساله رک: مجلی‌زاده، ۱۳۹۲).
- ۶- «فیلوت» در مقدمه انگلیسی که بر قوانین الصیاد نوشته، تاریخ تألیف آن را قرن هشتم پنداشته (عباسی، ۱۹۰۸ م: II)؛ لکن «عارف نوشاهی» با استناد به قراین تاریخی و سبکی، تاریخ تألیف آن را قرن دوازدهم دانسته است (نوشاهی، ۱۳۶۲: ۲۱۲).
- ۷- ز سامانیان میر احمد نگر/ که او بوده در هر فنی نامور (ناشناس، قرن نهم).
- ۸- از روی بیت «همای فر شه کامکار شیخ حسن/ که نسر چرخ کهن صید باز همّت اوست» و عبارت «فروغ اروغ چنگیزخانی» معلوم می‌شود که رساله مذکور برای «شیخ حسن ایلکانی» تألیف شده است (تستری، ۱۳۶۸ ق: ۷).
- ۹- به نظر می‌رسد بازنامه ناصری (حسام‌الدوله، ۱۲۸۵ ق، همو، ۱۳۹۰ و نیز ترجمه انگلیسی آن: Phillott, 1908)، شاهبازنامه (جمال‌الدین میرزا، سده ۱۳) و «انیس المسافر» (غلامرضاخان، ۱۳۸۵) آخرین بازنامه‌هایی هستند که در زبان فارسی تألیف شده‌اند.
- ۱۰- چنین گوید محرر این مقدمات ... علی بن منصور حلوانی ... که در ایام صبا در عنفوان شباب، حق سبحانه و تعالی این ضعیف را به شرف ملازمت آستان ... خدایگان سلاطین بنی آدم، طغایتمورخان - انار الله برهانه و ثقل بالحسنات میزانه - مشرف و مزین گردانید و به نظر و عنایت و عاطفت پادشاهانه آن حضرت مخصوص گشت و از امثال و اقران خود در غایت ترقی نمود. به موجب حکم یرلیغ همایون در سلک بندگان خاص و ملازمان حضرت منخرط شد و برات اشرف قوشخانه خاص مأمور گشت (حلوانی، ۱۲۹۶ ق: ۷).
- ۱۱- «از آن وقت الی یومنا هذا که زمان سلطنت و ایام دولت...خواجه علی مؤید اعلی الله شأنه و خلد زمانه است، مدت سی سال در زیادت زحمت کشید و اجتهاد نمود» (حلوانی، ۱۲۹۶ ق: ۸).
- ۱۲- چنان که پیشتر ذکر شد، «علی بن منصور حلوانی» در دوره حکومت «خواجه علی مؤید» در حال تکمیل شکارنامه خود بوده است و اظهار تشیع با این صراحت هیچ جای تعجب نیست؛ زیرا

علی مؤید که «بعد از قتل پهلوان حسن بر کرسی امارت سر به داریه نشست و او که آخرین سر به داران است و از جمیع ایشان نیز مدت ریاست او بیشتر دوام کرده، به مناسبت اظهار کمال علاقه به مذهب تشیع و سعی در ترویج مناقب ائمه و اقامه مراسم این دین و احترام سادات اشتهار زیاد به هم رسانده است» (اقبال، ۱۳۸۸: ۴۷۶).

۱۳- باید توجه داشت نام طغان تیمورخان نشان دهنده علاقه مغولان به حیوانات شکاری است «ترکان قهرمانان و سرداران نامی خود را به نام‌های پرندگان شکاری و تیزچنگ مانند طغرل (= نوعی عقاب)، سنقر (= نوعی باز)، طوغان (= نوعی شاهین) به ویژه حیوانات نیرومند مهیب از قبیل ارسلان (= شیر)، بوقا (= گاو نر) و بوری (= گرگ) ملقب می‌ساختند» (اقبال، ۱۳۸۸: سی و نه).

۱۴- پس از استیلای امیر شیخ حسن ایلکانی بر آذربایجان، جمعی از امرای ابوسعید با او از در دشمنی درآمده به همراهی هم از آذربایجان و عراق گریخته به خراسان آمدند و حکمران خراسان - یعنی امیر شیخ علی قوشچی - را به مخالفت با امیر شیخ حسن تحریک کردند و این مخالفین که اهم ایشان امیر پیر حسین پسر امیر محمود بن امیر چوپان و امیر ارغون‌شاه پسر امیر نوروز مشهور و امیر عبدالله پسر امیر مولای و امیر علی جعفر بودند، به کمک امیر شیخ علی یکی از شاهزادگان خاندان چنگیزی را که در مازندران اقامت داشت و از نیره زادگان یکی از برادران چنگیز بود و طغاتی‌مور خوانده می‌شد، به ایلخانی برگزیدند و در مقابل محمد خان و امیر شیخ حسن، آلتی جهت اجرای مقاصد خود تراشیدند. بعد از اعلان ایلخانی طغاتی‌مورخان امرای سرکش او را برداشته به طرف آذربایجان حرکت کردند و در حدود این مملکت موسی خان آلت امیر علی پادشاه هم که از چنگ امیر شیخ حسن ایلکانی گریخته بود، به ایشان ملحق شد و طرفداران طغاتی‌مور و موسی چنین قرار گذاشتند که پس از نفع امیر شیخ حسن، خراسان، طغاتی‌مور را باشد و عراق و آذربایجان موسی خان را. جنگ بین اردوی متحدین و لشکریان امیر شیخ حسن در نیمه ذی‌القعدة سال ۷۳۷ در نزدیکی مراغه اتفاق افتاد. طغاتی‌مورخان گریخت و موسی خان به چنگ امیر شیخ حسن افتاده در دهم ذی‌الحجه آن سال مقتول شد و از قضا در همان روز امیر ارغون‌شاه هم امیر شیخ علی را در خراسان به قتل رساند و در یک روز دو دشمن امیر شیخ حسن از میان رفتند. امیر شیخ حسن آذربایجان و عراق را مسخر خویش کرد و طغاتی‌مورخان هم به خراسان آمده به کمک بقیه امرای ماوفق خود در آن مملکت به ایلخانی مشغول شد (اقبال، ۱۳۸۸: ۳۵۴). همچنین در باب امیر شیخ علی قوشچی رک: (شبانکاره‌ای، ۱۳۷۶، ج ۲: ۳۲۰؛ حافظ ابرو، ۱۳۸۰، ج ۱: ۶۳).

۱۵- «از آن وقت الی یومنا هذا که زمان سلطنت و ایام دولت اسلام پناه سلطنت شعار بندگی مخدوم جهان و جهانیان ظل الله فی الارضین المؤید به تایید رب العالمین پناه اهل ایمان نجم الحق و الدنیا خواجه علی مؤید - اعلى الله شأنه و خلد - زمانه است، مدت سی سال در زیادت زحمت کشید و اجتهاد نمود و از استادان این فن و امیرشکاران تاتریک و مغول تفحص کیفیت احوال جانور می کرد و آنچه به تجربه ایشان را معلوم شده بود [و تقریر می نمودند و اصل کتاب *صیانه نامه* ملکشاهی از آن خالی بود] انتخاب کرده اضافه می کرد و مصور گردانید و صور و اشکال استادان و شکرگان روشن گردانید و کیفیت علاج کردن به ادویه و داغ و غیره پیدا آورده تا اگر ناگاه کسی بحتی کند و یا جانوری غریب بیارند، چون به این کتاب رجوع کند، کماهی آن بدانند والله اعلم بالصواب و الیه المرجع و المآب».

«و چون در زمان سلاطین ماضی، شاهین و شتقار کمتر بوده، ذکر ایشان در آن کتب نیامده بود سبب آن که شاهین و شتقار و ترمتای را در زمان پادشاهی مغول به ایران زمین آورده اند و مردم از ایشان فراگرفته و قوشچیان مغول این فن را بهتر دانسته این ضعیف آنچه از ایشان مشاهده کرده بود و در کتب یافته، در سه باب اضافه *صیانه نامه* ملکشاهی کرده و سه باب دیگر در باب گشاد کردن شیر و پلنگ و سیاه گوش و سگ از کتب انتخاب کرده اضافه کرد و این کتاب را شرحی و بسطی پیدا کرد».

۱۶- یرلیغ (= یارلیق، یارلیغ): فرمان، فرمان پادشاه، فرمان مکتوب پادشاه (شمیس، ۱۳۵۷: ۲۶۲)؛ سیورغال (= سویورغال، سویورغالی): زمینی که پادشاه به کسی می بخشد (همان: ۱۵۵)؛ یورت: مسکن، محل زندگی (همان: ۲؛ همچنین رک: جوینی، ۱۳۸۷، ج ۱: ۲۲۰)؛ قنجهه: فتراک (*لغت نامه دهخدا*، ذیل واژه)؛ اویماق: قوم و قبیله (همان، ذیل واژه).

کتابنامه

آیینه وند، صادق. (۱۴۰۸ ق.). «الصید». مجمع اللغة العربیة بدمشق، المجلد ثالث و الستون، الجزء ۳، صص ۴۵۴-۴۹۴.

اذکایی، پرویز. (۱۳۵۶). «باز و بازنامه های فارسی (۲)». هنر و مردم، ش ۱۷۷، صص ۳۷-۴۵.

_____ . (۱۳۸۰). «بازیاری». دایرة المعارف تشیع. چاپ دوم. تهران: نشر شهید سعید محبی.

اقبال، عباس. (۱۳۸۸). *تاریخ مغول*. تهران: امیرکبیر.

بازنامه. [بی تا]. نسخه خطی مجموعه کارومیناسیان موجود در کتابخانه ucla به شماره ۸۱۱.

- بازنامه بایستقری. (قرن نهم). نسخه خطی موجود در کتابخانه مرکزی اراک مجموعه ابراهیم دهگان به شماره ۳۰۰.
- بزرگمهر. (۱۳۸۵). «بازنامه نوشیروانی». به کوشش تقی بیسنش، مندرج در فرهنگ ایران زمین، جلد سی ام، چاپ سوم. تهران: سخن. صص ۱۱۱-۳.
- _____. (۱۳۷۵). «بازنامه کسری». به کوشش ایرج افشار، مندرج در *نامواره محمود افشار*، جلد نهم. چاپ سوم. تهران: بنیاد موقوفات ایرج افشار. صص ۵۰۳۵-۵۰۳۶.
- تاج بخش، حسن. (۱۳۷۵). *تاریخ دامپزشکی و پزشکی ایران*. تهران: دانشگاه تهران.
- تاوئر، فیلیکس. (۱۳۵۸). «تاریخچه علوم طبیعی در نوشته‌های فارسی». ترجمه یعقوب آژند، هدهد، س ۱. ش ۸. صص ۸۳-۸۶.
- جمال‌الدین میرزا. (سده ۱۳). *شاهبازنامه*. نسخه خطی به شماره ۲۴۳۶ موجود در کتابخانه دانشگاه تهران.
- جوینی، عظاملک بن محمد. (۱۳۸۷). *تاریخ جهانگشای جوینی*. تصحیح احمد خاتمی، تهران: علم.
- حافظ ابرو، عبدالله بن لطف الله. (۱۳۸۰). *زبده التواریخ*. تصحیح کمال سیدجوادی، تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- حسام‌الدوله، تیمور بن حسنعلی. (۱۳۹۰). *بازنامه ناصری*. تصحیح هیبت‌الله ملکی. کتابخانه ملی با همکاری بنیاد فارس‌شناسی.
- _____. (۱۲۸۵ ق.). *بازنامه ناصری*. چاپ سنگی، هند.
- حلوانی، علی بن منصور. (۱۲۹۶ ق.). *شکارنامه ایلخانی*. نسخه خطی به شماره ۲۸۲۰۷ موجود در کتابخانه آستان قدس رضوی.
- دانش‌پژوه، محمدتقی. (۱۳۷۸). «بازنامه‌ها و بازیاری». در *زمینه ایران‌شناسی*. به کوشش چنگیز پهلوان. صص ۱-۳۲.
- راوندی، محمد بن علی بن سلیمان. (۱۳۶۳). *راحة الصدور و آیه السرور*. تصحیح محمد اقبال. چاپ دوم. تهران: علمی.
- شبانکاره‌ای، محمد بن علی. (۱۳۷۶). *مجمع الانساب*. تصحیح هاشم محدث. تهران: امیرکبیر.
- شمس‌الدین آملی، محمد بن محمود. (۱۳۸۱). *نقایس الفنون فی عرائس العیون*. تصحیح ابوالحسن شعرانی. تهران: اسلامیة.

- شمیس، شریک امین. (۱۳۵۷). فرهنگ اصطلاحات دیوانی دوران مغول. تهران: فرهنگستان ادب و هنر ایران.
- صدیقی، غلامحسین. (۱۳۴۵). «بعضی از کهن‌ترین آثار نثر فارسی تا پایان قرن چهارم هجری». مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران. ش ۵۲. صص ۵۶-۱۲۶.
- عبّاسی، خدایارخان بن داوود. (۱۹۰۸ م.). صید المراد فی قوانین الصیاد. به کوشش فیلوت، کلکته. غروی، علی. (۱۳۵۹). «تاریخچه مختصر بازنامه‌نویسی و معرفی چند بازنامه». وحید، ش ۹۵، صص ۱۲۱۵-۱۲۱۸.
- غلامرضاخان والی پشتکوه. (۱۳۸۵). «انیس المسافر». تصحیح علی محمد ساکی، مندرج در فرهنگ ایران زمین. جلد سی‌ام، تهران: سخن، صص ۲۰۹-۲۵۸.
- فخر رازی، محمد بن عمر. (۱۳۴۶). جامع‌العلوم ستینی. به کوشش محمدحسین تسییحی. تهران: کتابخانه اسدی.
- مجله‌زاده، امین. (۱۳۹۲). «شکارنامه ملکشاهی و اهمیت آن در تدوین تاریخ علم». تاریخ علم. دوره ۱۱، ش ۱، صص ۱۲۳-۱۳۸.
- مسعودی، علی بن حسین. (۱۴۰۴ ق.). مروج الذهب و معادن الجواهر. تحقیق اسعد داغر. قم: دارالهجره.
- مولوی، محمدعلی. (۱۳۸۱). «بازنامه‌ها». دائرة المعارف بزرگ اسلامی، ج ۱۱، زیر نظر کاظم موسوی بجنوردی، تهران: مرکز دائرة المعارف بزرگ اسلامی.
- مینورسکی، ولادیمیر. (۱۹۶۴ م.). «قصیده مغولیه پوربه‌های جامی». مندرج در بیست مقاله مینورسکی. تهران: دانشگاه تهران.
- نسوی، ابوالحسن علی بن احمد. (۱۳۵۴). بازنامه. به کوشش علی غروی. تهران: وزارت فرهنگ.
- نوشاهی، عارف. (۱۳۶۲). فهرست نسخه‌های خطی فارسی موزة ملی پاکستان - کراچی. لاهور: مطبعة المكتبة العلمية.
- نیشابوری، خواجه ابوالحسن علی بن محمد (۱۲۸۵). شکارنامه خسروی. نسخه خطی کتابخانه آستان قدس رضوی به شماره ۲۴۲۹۸.
- وصاف‌الحضره، عبدالله بن فضل الله. (۱۳۸۸). تاریخ وصاف. تصحیح علیرضا حاجیان نژاد. تهران: دانشگاه تهران.

ینال خیل‌تاش. (۱۳۹۰). *بازنامه*. تصحیح امین مجلی‌زاده. پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف‌آباد.

_____ (۱۰۸۱ ق.). *بازنامه*. نسخه خطی موجود در کتابخانه آیت‌الله مرعشی به شماره ۸۰۹۳.

Baz-nama-yi Nasiri. (1908). Translated by Lieut-Colonel D. C. Phillott Bernard Quaritch.